

LICHTSPOOR

58ste jaargang 2021 nummer 2

Pasen: de nieuwe dag!

In het evangelie van Mattheüs lezen we dat de opstanding plaatsvond 'toen het licht van de nieuwe dag begon door te breken' (28:1). Dat is een veelzeggend detail: *Jezus' opstanding viel dus samen met de zonsopgang. Als dat geen rijke boodschap is! Jezus' opstanding breekt de duisternis stuk en doet de nieuwe dag beginnen!* Dat klinkt natuurlijk mooi, maar waaruit blijkt dat in de praktijk? Uit minstens twee opzienbarende dingen die plaatsvinden rondom Jezus' opstanding. Uit de hemel daalt een engel van de Here neer (vers 2), die de steen van voor het graf wegrolt en erop gaat zitten. Vanaf die plaats spreekt hij de verschrikte vrouwen toe: 'Jullie hoeven niet bevreesd te zijn, want ik weet dat jullie Jezus zoeken, Die gekruisigd was. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt' (vers 5). Opvallend, die geruststellende en vriendelijk toon van die hemelbode! Daaruit blijkt dat de diepe kloof tussen hemel en aarde, ontstaan bij de zondeval, gedempt is. De relatie tussen God en mens, in het paradijs verbroken, is zichtbaar hersteld! Met de opstanding van Jezus is er een nieuwe werkelijk aangebroken. De apostel Paulus zegt het zo: 'God heeft de van Hem afgevalen wereld met Zichzelf verzoend' (2 Kor. 5: 19). Dankzij Jezus' kruis en opstanding is het weer helemaal goed tussen onze Schepper en ons. Die nieuwe werkelijkheid is met Pasen aangebroken!

Die engel doet méér dan de vrouwen geruststellen. Het is opmerkelijk dat Zijn komst

ook tot gevolg heeft dat de Romeinse soldaten die bij het graf moesten waken zo schrikken, dat zij als dood neervallen en er als hazen vandoor gaan (vers 4). Zij vertegenwoordigden het Joodse Sanhedrin en de Romeinse overheid, in wezen Godvijandige machten. Mét dat de nieuwe dag aanbreekt en Jezus opstaat uit het graf, is het gedaan met hun brute macht. Zoals de kracht van de zon de aarde verwarmt en de zwarte grond feestelijk groen doet ontspruiten, zo bevrijdt Jezus' opstandingskracht mensen die vastgeklonken zitten aan donkere machten!

Hoe deel je in deze nieuwe werkelijkheid? Paulus, die éérs gezegd heeft dat God Zich met ons verzoend heeft, smeekt vervolgens ons nu ook met God te laten verzoenen (2 Kor. 5: 20). Door geloofsovergave aan de levende Jezus participeren wij in deze stralende werkelijkheid. Vrijpraak en bevrijding, vergeving en vernieuwing breken onweerstaanbaar door in ons leven waardoor onze levenshouding en ons gedrag fundamenteel veranderen. Dankzij Jezus' opstandingskracht kunnen wij breken met krachten die ons gevangen houden en kunnen wij als pelgrims op weg gaan naar Gods machtige toekomst.

Je wrijft je ogen uit: Pasen is echt de nieuwe dag!

*Ds. H.G. de Graaff,
Nieuwerbrug aan den Rijn*

In gesprek met Corrie Segers (74)

Nooit zonder Gids

'Eén van mijn vroege jeugdherinneringen blijkt een rode draad in mijn leven. We woonden op de boomkwekerij in De Loete, dat lag aan een doodlopende weg, tussen Hazerswoude en Boskoop. Opoe en opa woonden bij ons in. Op een middag – ik was nog klein - liep ik de huiskamer in, opoe zat bij een opengeslagen Bijbel en langs het theelichtje keek ik naar haar. Ze legde haar hand op me en zei: "Kind, als je lust hebt de Here te vrezen, Hij zal zelf je leidsman wezen hoor." Die woorden ben ik nooit vergeten. En Hij blijkt een leidsman te zijn.'

Corrie groeide op in een groot gezin – ze was de derde van elf. 'Ik was geen gemakkelijk kind. M'n oren hoorden,

m'n ogen namen waar en ik kon niet nalaten erop te reageren; dat werd niet door iedereen in dank afgenomen. Tegelijkertijd was ik faalangstig. Als ik gewild had, zou ik hebben kunnen doorleren, maar ik deinsde terug. "Laat mij maar naar de huishoudschool gaan, ik ga toch trouwen..."

Gekleineerd

De lagere-schoolperiode was niet altijd fijn. Dat kwam zo: Haar vader was een periode ouderling in de hervormde kerk van Hazerswoude. Samen met een aantal gemeenteleden probeerde hij aandacht te vragen voor het waardevolle van de gereformeerde leer, maar dat werd niet gewaardeerd. Corrie: 'Ik was loyaal aan mijn vader. Dat bracht wel een pijnlijke

ervaring met zich mee: op school werd ik door de meester ten overstaan van mijn klasgenoten gekleind. Zoiets vergeet je niet.'

Na de lagere school ging Corrie, zoals veel van haar vrouwelijke generatiegenoten na de opleiding aan de huishoudschool, werken in de huishouding. Maar toen ze op een vorstachtige dag ramen stond te zemen, terwijl de huisgenoten lekker bij de warme kachel zaten, vond ze dat onrechtvaardig. 'Daar zei ik wat van - want ik was immers niet op mijn mondje gevallen. Het werd wel duidelijk dat daar mijn toekomst niet lag.'

'Leger des Heils'

Via goede bekenden van haar ouders kon Corrie aan de slag bij de vereniging voor Christelijke Jeugdhulp in Leiden. Een tehuis voor ongehuwde moeders met daarbij een kindertehuis, waar ze ging werken. 'De directrice motiveerde mij de opleiding Kinderbescherming A te volgen. Na dat diploma had ik de smaak te pakken en koos ik voor verpleegkunde. Eerst de opleiding in Delft, in het psychiatrisch ziekenhuis, daarna in het Bethelziekenhuis. 'Gaandeweg groeide mijn zelfvertrouwen. Al ben ik niet iemand die een eerste positie ambieer; ik ben liever een goede tweede.'

Samen met een vriendin besloot ze de opleiding tot sociaal-psychiatrisch verpleegkundige te volgen. 'We kozen de Sociale Academie Markendaal in Breda, omdat we dachten dat deze gematigd zou zijn. Het was wennen, mijn zelfvertrouwen werd opnieuw op de proef gesteld. We werden door de docenten 'de dames van het Leger des Heils' genoemd.'

Na afronding van de studie vond ze werk bij de IZB, die in de jaren '80 van de vorige eeuw een afdeling voor verslavingspreventie opzette. 'Maar na verloop van tijd bleek dat ik in die voortrekkersrol niet tot mijn recht kwam.' Ze werd sociaal-psychiatrisch verpleegkundige, in de volwassenenzorg, de latere RIAGG. 'Dat werden boeiende jaren, met opnieuw de mogelijkheid om een studie te volgen.'

Biechtvader

Corrie verhuisde naar Alphen aan den Rijn. 'In die tijd heeft ds. Snoei – de toenmalige directeur van de IZB – veel voor me betekend. Hij reikte me boeken aan die van invloed waren voor mijn geestelijke groei, zoals 'De mens en zijn wereld', van dr. J.H. Bavinck.

Elk jaar lees ik opnieuw de indrukwekkende hoofdstukken daaruit over het lijden en sterven van Jezus. Toen ik een mindere periode in mijn leven doormaakte, kon ik daarover van hart tot hart spreken met ds. Snoei. Ik maakte hem deelgenoot van mijn situatie, hij luisterde, stelde wat informatieve vragen. Hij liet me zelf antwoord geven op wat er moest gebeuren en zei toen: "Dat leggen wij dat nu voor de Here". Hij bad met mij, stond daarna op, gaf me een hand en zei: "Dan ga je nu doen wat je uitgesproken hebt." Zo ging ik. Hij gaf mij het vertrouwen en is er nooit op teruggekomen. Wat mooi als je zo'n biechtvader hebt!'

Avondmaal

In Leiden had Corrie indertijd belijdeniscatechisatie gevolgd, in de Marekerk, bij dominee A.J. de Jong. 'Zoals gebruikelijk vond op Palmzondag de belijdenisdienst plaats en werden we opgeroepen om op Goede Vrijdag deel te nemen aan het Heilig Avondmaal. Van huis uit lagen daar allerlei drempels. Moeder ging wel aan het avondmaal, vader niet. Wat moest ik doen?

Ds. De Jong werd ziek, de belijdenisdienst werd uitgesteld. Wie schetst mijn verbazing? Na zijn herstel schreef hij ons allen een brief met de nodiging 'namens de Koning van de kerk' voor het avondmaal. In een pastoraal gesprek nam hij alle barrières voor me weg. Ik weet nog dat ik dit ook aan mijn vader heb voorgelegd. Hij zei: 'Corrie, ik heb je altijd de weg gewezen, maar hier stopt mijn taak. Dit is iets tussen jou en de Here'. Mooi, vond ik dat. De Here bleef de Leidsman.'

Soms waren er ook misverstanden tussen vader en mij. Ik was een vervelende tegenspreker en maakte het hem niet makkelijk. Boos ging ik dan terug naar mijn werkplek, maar ik wist wel dat ik verkeerd was en dat ik bij terugkeer vader om vergeving moest vragen. Eens zei hij: "Ik ben blij dat je dit vraagt, maar ik heb het je reeds vergeven." Ik vond het mooi om te ontdekken hoe hij daarin trekken had van onze hemelse Vader. Bij het ouder worden heb ik meer oog gekregen voor de trouwe zorg van de Here, door mijn ouders heen.

Vader viel me ook wel tegen, op cruciale momenten. Het weerhield mij lange tijd een relatie aan te gaan. Mannen leken 'sterk', maar... Totdat ik ontdekte zelf ook tegen te vallen. Ik moet ook van genade leven.'

Huwelijk

Ze leerde Wout Segers kennen; hij was eerder getrouwd geweest; er waren ook kinderen. In zijn huwelijk was verwijdering ontstaan, toen hijzelf bewust tot geloof kwam. Zijn vrouw kon hem daarin niet volgen, ze vervreemde van hem. Veel verdriet was er om de kinderen, die hij ten doop had gehouden en nu ook van God en geloof dreigden te vervreemden. Lang was hij alleen, tot onze wegen elkaar kruisten. Het werd een bijzonder mooie tijd. Voor ons beiden was God een toevlucht en sterkte. Hij gaf ons leven en huwelijk inhoud. Het samen optrekken was voor ons een feest. Al duurde het echter niet lang. Op Tweede Pinksterdag in 1999 openbaarden zich de eerste verschijnselen van de kwaadaardige ziekte. Hij bleek uitzaaiingen te hebben in zijn hersenen. Op 31 augustus van dat jaar kwam zijn levenseinde. Onze dominee, die ook onze overbuurman was, bezocht hem nog. Hij pakte zijn hand en zei: "Wout, hetzij wij leven, hetzij wij sterven, wij zijn van de Here." Wout tilde zijn hoofd op, met volle instemming knikte hij en stierf. Een kleine vijf jaar zijn we samen geweest, nu ben ik al weer ruim 21 jaar alleen. In zoverre alleen, als mens, maar niet zonder de Leidsman die belooft degenen die Hem vrezen nabij te zijn.'

Koos van Noppen

'Hier stopt mijn taak. Dit is iets tussen jou en de Here.'

Toch een wonder!

Als je de jarenlang als pastor zieken hebt bezocht, gaan je gedachten onwillekeurig nog wel eens terug: bij hoeveel ziekbedden heb ik niet gezeten, thuis, in het ziekenhuis, in verpleeginrichtingen? Veel herinneringen zijn vervaagd. Dat kun je betreuren, het heeft ook iets barmhartigs. Stel je voor dat je al die pijn, al die angst, al die eenzaamheid altijd even scherp en helder met je mee zou moeten dragen. Zou het geen mensonmogelijke last zijn? Een Godsonmogelijke last trouwens niet.

Tallose keren bad ik bij een ziekbed om genezing. Des te Indringender, als het ging om een jong leven. Het enige kind, een vader, die nog zoveel voor zijn gezin moest betekenen. Een moeder, die echt niet gemist kon worden. Indringend, maar aarzelend en haperend als de medische diagnose geen hoop meer bood. Maar op hoop tegen hoop; er kon toch een wonder gebeuren!

Vernietigend

Zoals bij die vrouw uit een van de gemeenten, die ik diende. Ze was van middelbare leeftijd. Had een fijn en harmonieus gezin. Een man, die heel veel van haar hield. Twee kinderen in de opgroeiende leeftijd. Pubers. Ja, er was wel eens wat met ze en dat gaf stof genoeg tot heftige gesprekken. Maar het bleven wel gesprekken. En altijd nog wisten ze elkaar te vinden en te respecteren. Ook in de gemeente nam ze een grote plaats in. Op de vrouwenvereniging wist ze menigeen te bemoedigen en te vertroosten.

Toen kwam na een spannende tijd van onderzoeken, die vernietigende uitslag. De gevreesde ziekte. De artsen konden weinig meer voor haar betekenen. Therapie zou haar leven hoogstens een paar maanden rekken, maar geen genezing geven. Iedereen die het heeft meegemaakt weet hoe je leven na zo'n jobstijding als een kaartenhuis in elkaar stort. Haar leven ook.

Gebed

Bij haar op bezoek trof ik een verslagen mensenkind aan. Ineengedoken in haar stoel. Van de statige, evenwichtige vrouw was niet veel meer over. Woorden schoten tekort. Maar weggaan zonder haar nood en pijn bij de Here te brengen kon ik niet, en hoefde ik ook niet.

'Dominee', zei ze toen ik mijn handen vouwde, 'bid voor mij om een wonder. Jezus heeft toch ook wonderen gedaan. Waarom zou Hij het voor mij niet kunnen en willen doen?'

Ja, toen was er zo'n gebed om een wonder, een gebed toch ook met de naar woorden tastende vraag om rust en overgave.

Verrassend

Zo bleef het een aantal weken voortgaan. Totdat ik op een keer bij haar binnenkwam en ik haar heel anders aantrof. Ze zat rechtop in haar stoel. Haar ogen lichtten.

'Dominee, er is een wonder gebeurd!'

Een blij blik. Ik stond even perplex. Zou het dan toch? Zou ze dan toch beter worden?

'Hoezo? Wat dan?', stamelde ik. 'Is er verbetering? Zijn de laatste onderzoeken zo positief uitgevallen?'

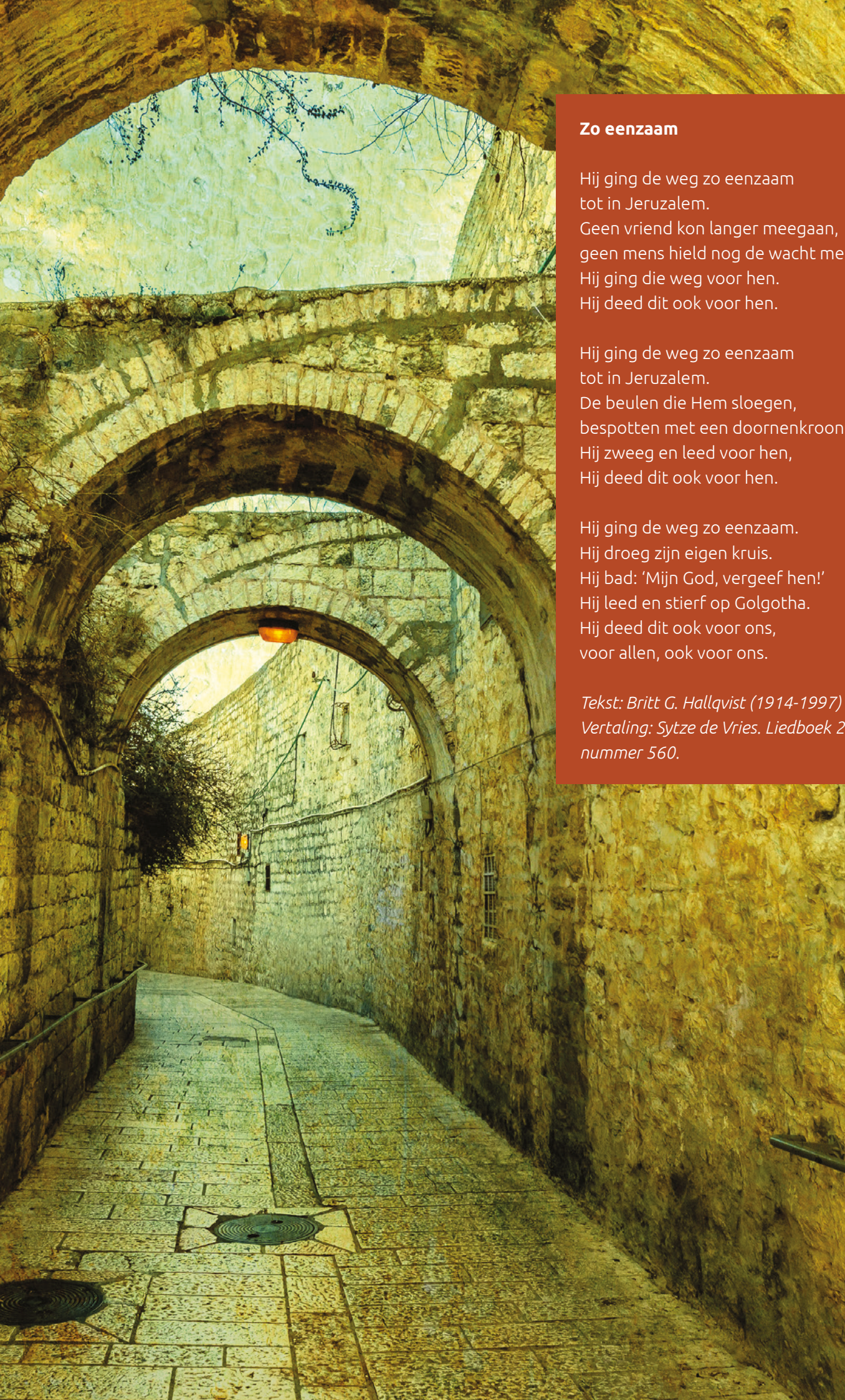
'Nee, het is anders. In de afgelopen weken leerde ik mezelf zien. Wat heb ik met al mijn godsdienst toch mezelf gezocht. Ik wilde indruk maken. Ik was meer met mezelf bezig, dan met God en nu had ik Hem wel nodig. Ik schaamde me diep. Maar op een verrassende nieuwe manier ging het evangelie van Gods vergevende liefde in Christus voor mij open. Nu weet ik zeker en vast: Hetzij dat ik leef, hetzij dat ik sterf, ik ben van Christus. Wat een wonder!'

Toen hebben we samen de Here gedankt voor dat wonder.

Een wonder van genade alleen!

*Ds. J. Westland,
Putten*

Zo eenzaam

Hij ging de weg zo eenzaam
tot in Jeruzalem.
Geen vriend kon langer meegaan,
geen mens hield nog de wacht met Hem.
Hij ging die weg voor hen.
Hij deed dit ook voor hen.

Hij ging de weg zo eenzaam
tot in Jeruzalem.
De beulen die Hem sloegen,
bespotten met een doornenkroon.
Hij zweeg en leed voor hen,
Hij deed dit ook voor hen.

Hij ging de weg zo eenzaam.
Hij droeg zijn eigen kruis.
Hij bad: 'Mijn God, vergeef hen!'
Hij leed en stierf op Golgotha.
Hij deed dit ook voor ons,
voor allen, ook voor ons.

Tekst: Britt G. Hallqvist (1914-1997)
Vertaling: Sytze de Vries. Liedboek 213,
nummer 560.

Op de drempel van
de eeuwigheid

Vincent van Gogh heeft zijn respect voor de Bijbel en Christus nooit achter zich gelaten, ook al zijn er veel kunstcritici die het tegendeel beweren. Tot aan het eind van zijn leven geloofde hij in een leven na dit leven voor hen die hadden volhard in een leven van geloof. Een vroege litho en een laat schilderij van een oude man, zittend met zijn hoofd in zijn handen, bij een open haard, beide *Treurende oude man (Op de drempel van de eeuwigheid)* genoemd, doen vermoeden dat dood en onsterfelijkheid de kunstenaar zijn hele leven lang bezighielden.

Vaak is gezegd dat Van Gogh het christelijk geloof van zijn opvoeding vaarwel zei na een periode van religieus fanatisme als jongvolwassene. Steeds meer deskundigen menen echter dat hij zich met zijn ascetische levenshouding aansloot bij een oude christelijke traditie die zich baseerde op het onderwijs van Jezus Zelf.

Twee boeken uit deze traditie hadden een levenslange invloed op Van Gogh: de *Navolging van Christus* van Thomas à Kempis en de *Pelgrimsreis* van John Bunyan. Hij probeerde de lessen uit deze boeken na te leven toen hij tussen de arme mijnwerkers in de Borinage in België woonde. Hij gaf zijn kleren weg, sliep op een bed van stro, deelde zijn eten en zette zijn leven op het spel om mijnwerkers te redden. Het putte hem helemaal uit.

Zonnebloem

Toen zijn leidinggevers hem vervolgens bestempelden als te fanatiek voor zendingswerk, brak Van Gogh met het gevestigde christendom, maar niet met de Bijbel en Christus. Hij ging op zoek naar een synthese tussen zijn geloof en het modernisme. Hij voelde zich aangesproken door 'Christus-achtige' figuren in boeken van modernisten als Emile Zola en Victor Hugo. Deze zoektocht om christendom en modernisme met elkaar te verbinden zien we terug in een werk als *Stilleven met Bijbel*, waaruit een blijvend respect spreekt voor de Schrift. Hij ervoer het goddelijke in het aardse: in het zaaien en oogsten, of in een aardappelmaaltijd. Van Gogh trachtte het oneindige uit te drukken in het eindige. De hoogverheven God kwam tot expressie in de zonnebloem die zich wendt naar de zon, en ook in de nachtelijke sterrenhemel.

Leven na de dood

Vincent van Goghs brieven maken ons deelgenoot van zijn diepste gedachten over zijn werk, zijn geloof en zijn pelgrimschap. Ze laten zien dat zijn geloof hem troost en hoop bood tijdens zijn slopende ziekte. In zijn laatste levensfase ontleende hij zijn onderwerpen aan gelijkenissen, woorden en daden van Jezus. Zijn late werken als *De Sterrennacht*, *Korenveld met kraaien*, en de hiernaast afgedrukte *Treurende oude man (Op de drempel van de eeuwigheid)* werden geïnspireerd door zijn geloof in een leven na de dood.

In zijn laatste levensjaar schreef Vincent aan een goede vriend: 'Het is goed dat je de Bijbel leest. De Bijbel is Christus, want het Oude Testament loopt op hem uit. Christus spreekt als enige filosoof over het eeuwige leven, de oneindigheid van de tijd en het niets van de dood.'

Met de open haard in *Treurende oude man (Op de drempel van de eeuwigheid)* doelt Van Gogh op de vluchtigheid van het mensenleven. Het mensenleven is als vlammen die 'geboren worden, oprijzen, zich verspreiden en elkaar opvolgen: we worden geboren, werken, hebben lief, groeien en verdwijnen'.

Eeuwig thuis

Op het schilderij zien we een afgetobde, sjofele oude man die door verdriet wordt overmand. Maar de titel van het schilderij – *Op de drempel van de eeuwigheid* – geeft aan dat zijn lot geen wormen, maar een eeuwig thuis zal zijn. Hier wordt een ziel afgebeeld die op het punt staat naar huis te gaan en in het leven na de dood zijn bevrijding en heil zal vinden. Van Gogh schreef zelf over een vroege versie van dit werk: 'Ik heb de aanwezigheid van God en de eeuwigheid willen uitdrukken.' Het was een wezenlijk onderdeel van het door de theologie van à Kempis en Bunyan gekleurde geloof van Van Gogh, dat het aardse lijden zou overgaan in eeuwige vreugde. Tijdens zijn hele, door pijn en lijden getekende leven bleef Van Gogh vasthouden aan een leven na het leven, waarin hij rust en vrede zou vinden.

Wat hou ik van Uw huis...

In de corona-periode tot de zomer was er vanuit onze wijkgemeente iedere dag een korte uitzending via kerkomroep.nl. Om 12.00 uur, op het midden van de dag, was er het middaggebed. Een vast patroon: welkom, gebed om Gods aanwezigheid, lezing van een Psalm en een gedeelte uit een ander bijbelboek, een korte meditatie, moment van stilte, muzikaal moment (orgel, fluit, piano), lied, gebed en zegen. En de kaars brandend.

Met een klein team van twee of drie gemeenteleden droegen we zorg voor de organisatie. Op een dag was één van ons verhinderd en vroeg ik Adrie, een oudere vrouw uit de gemeente, om in te vallen. Ze ging graag op de uitnodiging in om één van de twee Schriftlezingen te verzorgen en om met mij samen te zingen het lied *Wat zijn de goede vruchten, die groeien aan de Geest?* Het was voor Adrie de eerste keer sinds vier maanden (!) dat zij weer in de kerkruimte was. Al die tijd was ze trouw luisteraar en kijker geweest van de kerkdiensten thuis en nu was ze dan zomaar ineens weer zelf in de kerkzaal. Het ontroerde haar zeer. De zichtbare geloofsgemeenschap in het samenkomen van de gemeente kun je zo missen, dat alleen al het zijn in de ruimte van de lege kerkzaal je ziel ontroert. In de aanwezigheid van Christus ervaar je de pijn van de afwezigheid van de gemeente. Ds. André Troost gaf woorden aan het verlangen, in een lied dat op de wijs van Psalm 42 is te zingen:

*'God, hoe graag zou ik weer zingen
juist nu ik niet zingen mag!
Waar, waar zijn nu al die dingen
die ik liefhad, zo graag zag.
Bidden, danken in Uw huis,
aan Uw tafel, rond het kruis
zwijgen, spreken, lachen, huilen
bij U rusten, bij U schuilen.*

Een lied om het vol te houden. Heimwee in coronatijd heeft hij het genoemd.
Laten we bidden dat er spoedig een einde komt aan de crisis, zodat we weer uit volle borst samen kunnen zingen.

Nico de Waal

Littekens

Een tijdje geleden was ik met een paar kleinkinderen in het zwembad. We zaten even aan de kant wat te drinken. Ik merkte dat één van hen naar mijn knie keek. Haar gezicht betrok. 'Opa, wat is dat?' Ze wees naar mijn knie. 'O, dat is een litteken, want ik ben lang geleden eens aan m'n knie geopereerd.'

Het Griekse woord voor litteken is 'stigma'. Het wordt slechts één keer in de Bijbel gebruikt. Paulus zegt: 'Ik draag de littekens van de Here Jezus in mijn lichaam' (Galaten 6: 17). Hoe hij die littekens heeft opgelopen, beschrijft hij uitvoerig in 2 Korinthe 11: ik heb vijfmaal de veertig min één zweepslagen ontvangen, driemaal ben ik met de roede gegeseld en eenmaal ben ik gestenigd.'

In het lichaam van de Here Jezus zitten vijf littekens: twee in Zijn handen, twee in Zijn voeten en één in Zijn zijde. Aan de hand van deze littekens is de Here Jezus makkelijk te identificeren. Zodra Hij deze littekens aan Zijn discipelen toont, breekt bij hen het geloof door: De Gekruisigde is de Opgestane, de Man van smarten is de Vorst van Pasen, de Dode is de Levende.

Ik weet niet wat u zegt, als u terugkijkt op uw leven. Misschien hebt u ook wel krassen in uw ziel opgelopen, omdat u oprecht de Here Jezus wilde volgen in uw leven. Hopelijk hebt u na verloop van tijd eveneens mogen ervaren dat de genade van Christus deze wonden heelde. Ook al zijn de littekens nog altijd zichtbaar.

*Ds. H.J. van der Veen
Slidrecht*

Lied van trouw en ontrouw

Ons die met Christus sterven
wacht leven voor altijd,
volharden in geloven
brengt ons tot heerlijkheid,
wij mogen eeuwig heersen
over zijn koninkrijk
samen met de Messias
in volle majesteit.

Maar wie de Heer negeren,
verloochen en zijn naam,
zal Hij de rug toekeren
om van hen weg te gaan.
Die willens afgeweken
zijn nodiging weerstaan
-Hij zal de band verbreken,
Hij laat hen buiten staan.

Toch zal Hij niet verlaten
hen die onzeker zijn,
tot ontrouw zijn vervallen,
tot twijfelen geneigd,
zijn trouw zal nooit bezwijken,
wat Hij in ons ook ziet
immers: zichzelf verloochen en
dat kan de Here niet.

Dit lied is te zingen op de melodie van gezang 117 uit het Liedboek voor de Kerken, of van lied 441 uit het Liedboek 2013. De tekst is geschreven door ds. A. Romein, emeritus predikant te Ede en is gebaseerd op 2 Timotheüs 2:11-13. ... *'indien wij volharden, zullen wij ook met Hem als koningen heersen; indien wij Hem zullen verloochen en, zal ook Hij ons verloochen; indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, want Zichzelf verloochen en kan Hij niet.'*

Ds. Romein schrijft er als toelichting bij; 'Bijbeluitleggers zijn het er over eens: dit gedeelte van de brief van Paulus is een hymne, een gezang, dat wellicht in de gemeenten van de Vroege Kerk werd gezongen. Een berijming vond ik nergens, zodat ik me daar zelf toe zette. Deze proeve heb ik verscheidene malen in kerken laten zingen.'

LICHTSPOOR

Lichtspoor verschijnt zes maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

Redactie

ds. J.H. Gijsbertsen (voorzitter)
M. Verkaik (secretariaat)
ds. H.G. de Graaff
ds. J. Westland
N.A de Waal
K. van Noppen

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: info@izb.nl

Fotoverantwoording

Koos van Noppen, pag 1, 3, 5, 10 en 11.
Shutterstock, pag 7.
Stichting Artway, pag 8.

